

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Harrison_Harry-Vidim_te.pdb

PDB Name: Harrison Harry - Vidim te

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 22.9.2007

Modification Date: 22.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Harry Harrison

Vidím tě

Černá róba dodávala soudci působivý vzhled a chromová dokonalost jeho lebky mu propůjčovala výraz vševědoucího. Jeho zvučný a pronikavý hlas zněl jako při posledním soudu..

"Carle Tritte, tento soud vás shledal vinným, že jste se 218. dne roku 2423 vědomě a nezákonně zmocnil výplat společnosti Marcix v celkové částce 318 000 kreditů a pokusil jste se tyto peníze použít jako své vlastní. Rozsudek zní: dvacet let."

Černé kladívko dopadlo s důkladností zatloukače pilotů a ozvěna toho zvuku duněla Carlovou hlavou.

Dvacet roků. Odkrvenými prsty svíral zábradlí před lavicí obžalovaných a vzhlížel k soudcovým elektronickým očím. Možná, že jimi probleskovala soustrast, nikoli však slitování. Rozsudek byl předán a zaznamenán v Centrální paměti. Nebylo proti němu odvolání.

Čelní deska soudce se odklopila a z výstupu 'A' se bezhlučně vysunul píst. 318 000 kreditů, stále ještě v původních výplatních obálkách.

"Zde jsou peníze, které jste odcizil - postarejte se, aby byly vráceny správným lidem."

Carl se vyšoural ze soudní síně s pytle lehce přehozeným přes rameno a cítil tupou beznaděj. Ulice venku se topila ve slunečním světle, které nevnímal. Byl skleslý a připadalo mu, že všechno zastiňují nejtemnější chmury.

V krku měl sucho a pálily ho oči. Kdyby nebyl dospělým občanem mužského pohlaví, starým 25 let, asi by se rozplakal. Ale pětadvacetiletí muži nepláčou. Místo toho několikrát polkl.

Odsouzen na dvacet let - tomu prostě nemohl uvěřit. Proč já? Proč ze všech lidí na světě musel dostat tak krutý trest právě oni Jeho vycvičené podvědomí vzápětí přispěchalo s odpovědí. Protože jsi ukradl

peníze. Obrnil se proti té nepříjemné myšlence a klopýtal pryč.

Nevyplakané slzy propluly jeho očima zpět do nosu a odtud stekly do hrdla. Ve svém neštěstí zapomněl, kde se nachází, a lehce popotáhl. Pak si mocně odplivl.

Jakmile se slina dotkla neposkvrněného chodníku, ožil odpadkový koš vzdálený asi šest metrů od něj.

Otočil se na neviditelných kolech a bezhlučně k němu vyrazil. V náhlé hrůze si Carl přitiskl pěst k ústům. Phliš pozdě na to, aby zadržel to, co již provedl.

Vysunula se ohebná ruka a v mžiku vyčistila chodník. Pak si koš přidřepl jako mechanický Budha a v jeho nitru se ozval reproduktor. Tichý kovový hlas se obrátil na Carla.

"Carle Tritte, vyměšováním na veřejném prostranství jste porušil Místní nařízení č. bd-14-668. Trest činí dva dny. Váš celkový trest nyní čítá dvacet let a dva dny."

Za Carlem se zastavili dva další chodci a s otevřenými ústy naslouchali pronášeným slovům. Carl téměř dokázal číst v jejich myslích. Odsouzený. Podívejte se na to! Dostal víc než dvacet let! Vyvalili na něj své zraky ve směsi údivu a odporu.

Carl vyrazil pryč, pytel ho bouchal do zad a jeho tvář zrudla studem. Odsouzení na videu vždycky vypadali tak směšně. Jak padali a jak se chovali, když se jim neotvíraly dveře.

Ted' mu to tak směšné nepřipadalo.

Zbytek dne uběhl zahalen mlhou beznaděje. -Matně si vzpomínal na svou návštěvu společnosti Marcix, když vracel ukradené peníze. Byli přívětiví a jemní a on prchal v rozpacích. Veškerá náklonnost světa nezvrátí jeho trest.

Poté bezcílně bloumal ulicemi, dokud se neunavil. Najednou zahlédl bar. Jasné světlo a oblaka dýmu uvnitř vyhlížely přívětivě a teple. Carl zatlačil na dveře a stiskl je znovu. To už se lidé uvnitř přestali bavit, ohlíželi se a pozorovali ho skrz sklo. Pak si vzpomněl na trest a pochopil, že dveře se mu neotevrou. Lidé uvnitř se rozesmáli a on utíkal pryč. Podařilo se mu uniknout bez zvýšení trestu.

Když konečně dorazil ke svému bytu, nešťastně a zklamaně vzdychl. Dveře se na jeho palec otevřely a zapadly za ním. Konečně nějaké útočiště.

Dokud si nevšiml zabalených a čekajících zavazadel.

Carlovo video se s hukotem probouzelo k životu. Nikdy předtím ho nenapadlo, že by mohlo být ovládáno z Centrály. Obrazovka zůstala temná, ale ozval se známý nakřáplý hlas Nápravné sekce.

"Byl vám připraven soubor oblečení a věcí vhodných pro odsouzeného. Vaše nová adresa je uvedena na zavazadlech. Ihned tam jděte."

To bylo příliš. Carl vytušil, že jeho fotoaparát, jeho knihy a jeho modely raket - a stovky dalších maličkostí, které pro něj cosi znamenaly - nejsou v těchto zavazadlech obsaženy. Vběhl do kuchyně a pokoušel se vypáčit vzpírající se dveře. Z reproduktoru umístěného nad sporákem se ozval hlas.

"Právě zde překračujete zákon. Když okamžitě přestanete, váš trest nebude zvýšen."

Nevšímal si těch slov, nechtěl je slyšet. Třesoucími se prsty otevřel skříňku a sáhl dozadu pro láhev whisky. Láhev opalizující tekutiny mu proklouzla mezi prsty a unikla propadlištěm, kterého si nikdy předtím nevšiml.

Vyklopýtal do předsíně, kde se před ním rózburácel hlas. Dalších pět dní za pokus o získání alkoholických nápojů. Carlovi to bylo naprosto jedno.

Taxíky a autobusy mu nezastavovaly a turniket podzemky vyplivl jeho minci zpět, jako by to bylo něco nestavitelného. Nakonec se vlekl pěšky tu dlouhou vzdálenost k novému bytu nacházejícímu se v části města,

0 jejíž existenci neměl dosud ani potuchy.

Z ulic, ve které měl přebývat, čísla vypočítaná odměřenost. Rozbité chodníky a zašlá světla pouličních lamp. Zaprášené pavučiny vyplňující každé zákoutí dodávaly místu na sešlosti. Aby se dostal ke svému pokoji, musel vystoupat dvě poschodí po kymácejícím se schodišti, jehož každý stupeň skřípal rozdílným zvukem. Aniž by si rozsvítil, postavil zavazadla a tápal místností. Holeněmi narazil do kovové palandy, na kterou se s potěšením složil. Vzápětí jej uspala blažená únava.

Když se ráno probudil, nechtělo se mu otevřít oči. Snažil se přesvědčit, že to byla jen noční můra, které se už nemusí obávat. Ale chladný vzduch v pokoji a šedé světlo pronikající jeho víčky tvrdily opak. S povzdechem opustil fantazii a rozhlédl se po svém novém domově.

Byl čistý - a to bylo jediné, co se o něm dalo říci. Postel, jedna židle a vestavěný prádelník - to byl všechnen nábytek. Od stropu visela osamocená nestíněná žárovka. Proti němu na zdi byl velký kovový kalendář. Ukazoval: 20 roků, 5 dní, 17 hodin, 25 minut. Během doby, kdy se na něj díval, ozvalo se v kalendáři tiché cvaknutí a poslední číslovka se změnila na 24. Carl byl natolik vyčerpán pocitem z předešlého dne, že mu to bylo jedno. Stále ještě byl otupen velikostí změny, která se s ním udala. Rozmrzele zamžoural a usedl zpět na lůžko, aby byl vzápětí vyburcován hlasem hřímajícím ze zdi. "Ve veřejné stravovně v patře nad vámi je právě podávána snídaně. Máte na to deset minut." Ten známý hlas vycházel z ohromného reproduktoru o průměru nejméně půldruhého metru. Carl bez přemýšlení uposlechl.

Jídlo bylo nijaké, ale zasytilo. V jídelně byli další muži a ženy, všichni zaujati jen svým jídlem. Okamžitě poznal, že jsou také odsouzeni. V tu chvíli sklopil zrak k svému tácu a do svého pokoje se vracel rychle. Když vcházel dovnitř, zaměřila se na něj kamera umístěná nad reproduktorem. Jak kráčet po místnosti, sledovala ho jako hlaveň pušky. Stejně jako reproduktor, byla

1 kamera největší, jakou kdy viděl - kovová trubka zakončená skleněným okem velkým jako pěst. Odsouzený je sám, nikdy však nemá soukromí.

Když se reproduktor znenadání rozburácel, trhlo to s ním.

"Do nového zaměstnání nastupujete dnes v 18:00. Zde je adresa." Z automatu pod kalendářem se vysunula kartička a dopadla na podlahu. Carl se musel sklonit a pracně ji zachytit nehty, aby ji zvedl. Adresa mu nic neříkala.

Do začátku směny mu zbývala ještě spousta času a on neměl co na práci. Kavalec byl blízko a zval jej, a tak si na něj Carl lehl.

Proč ukradl ty zatracené výplaty? Znal odpověď. Protože toužil po věcech, které by si s platem telefonního technika nemohl nikdy dovolit. Připadalo mu to tak snadné, tak dokonalé. Proklínal ten okamžik, kdy ho to napadlo. Stále ho sžíraly vzpomínky.

Bylo to rutinní připojování linek v administrativní budově. Když tam šel poprvé, byl sám, na předběžnou prohlídku robota nepotřeboval. Telefonní vedení bylo v obslužné chodbě sousedící se vstupní halou. Jeho klíč mu uvolnil průchod nenápadnými dveřmi. Rozsvítil. Bludiště drátů a spojovacích můstků pokrývalo jednu stěnu a napojovalo se na kabely, které mizely kdesi dole. Carl rozložil schéma a začal projíždět vodiče. Jako nejvhodnější místo k upevnění nových skříní mu připadala zadní zeď, a tak na ni zaklepal, aby zjistil, jestli udrží velké skoby. Byla dutá.

Nejdříve pocítil nespokojenost. Když bude muset nastavovat kabely, bude práce nejméně dvakrát tak namáhavá. Pak pocítil záchvěv zvědavosti, za jakým účelem tam ta stěna stojí. Blížším ohledáním zjistil, že je to jen deska sestavená z jednotlivých dílců pospojovaných svlaky. Šroubovákem vydolubl jednu část a spatřil něco, co vypadalo jako ocelové plechy upevněné v rámu. Neměl potuchy, k čemu to může sloužit, a ani neměl pocit zadostiučinění z ukojené zvědavosti. Zasadil panel na původní místo a pokračoval v práci. Po několika hodinách pohlédl na hodinky, upustil nářadí a odešel na oběd.

První, čeho si všiml při vstupu do haly, byl vozík banky.

Jak jej míjel v těsné blízkosti, mimoděk si povšiml dvou strážných, kteří brali z vozíku nadité obálky a ukládali je do bezpečnostních schránek ve zdi. Do každé skřínky jednu obálku, potom klapnutí zavíraných dvířek. Vyjma chvilkového zamrazení při pohledu na všechny ty peníze Carl nijak nereagoval. Až když se vracel z oběda, náhle se zarazil, jak ho něco napadlo. Na zlomek vteřiny se zastavil, pak pokračoval v chůzi. Nikdo si ho nevšiml. Když vstupoval do chodby, pohlédl po očku na poslíčka otvírajícího jednu ze schránek. Když za sebou zavřel dveře a zrakem porovnal postavení zdí, věděl Carl, že se nemýlí.

To, o čem si myslel, že je kovový rám vyplněný plechy, byly ve skutečnosti zadní stěny schránek a jejich podpěrná kostra. Skřínky, důkladně střežené z haly, měly nechráněné zadní stěny přístupné z obslužné chodby.

Okamžitě pochopil, že teď nesmí dělat nic, co by mohlo vzbudit podezření. Přesvědčil se ale, že servisní roboti vcházejí druhým koncem chodby vedoucím do opuštěného přístřešku v zadní části budovy, který důkladně prozkoumal. Přinutil se, aby na schránky zapomněl alespoň po dobu šesti týdnů.

Potom začal postupovat podle svého plánu. Náhodná pozorování v různých časech mu dodala všechny podklady, které potřeboval. Schránky obsahovaly výplaty pro mnoho velkých společností sídlících v budově. Bankovní zřízení ukládali peníze každý pátek v poledne. Obálky nebyly vyzvedávány dříve než po jedné odpoledne. Carl vypožadoval tu podle něj nejučtější obálku a podřídil tomu své plány. Všechno šlo jako na drátkách. V pátek, za deset dvanáct, dokončil svou práci a odešel. Odnášel si brašnu s náradím. Přesně za deset minut nepozorovaně vstoupil do chodby zadním vchodem. Ruce měl v průhledných a téměř neviditelných rukavicích. Ve 12:10 už měl odkrytou desku a hrot dlouhého šroubováku přitisknutý k zadní stěně schránky; držadlo šroubováku opřené o kost za uchem. Zvuk zavíraných dveří utichl, takže věděl, že zřízení skončili svou práci a odešli.

Hrot plamene svářečky se zakusoval do ocelové desky jako do másla. Vykrojil úhledný kruh kovu a vytáhl ho ven. Uhasil doutnající obálku a vložil ji do další, kterou vyndal z brašny. Ta byla opatřena známkou a nadepsána jeho adresou. Minutu po opuštění budovy bude v poště a on bude bohatý. Opatrně ukládal všechny nástroje a obálku zpátky do brašny a vyrazil pryč. Přesně ve 12:35 opustil zadní východ z chodby a zamkl za sebou. Přístřešek byl stále prázdný, a tak obětoval několik dalších vteřin na odjištění dveří nástrojem vyndaným z kapsy. Klíče k těmhle dveřím měla sice spousta lidí, ale nevdí, když se okruh podezřelých trochu rozšíří.

Když vycházel na ulici, pohvizdoval si.

Vtom ho chytil za ruku člen Pořádkové jednotky.

"Zatýkám vás pro krádež," sdělil mu důstojník chladně.

Úlekem se zastavil jako přimrazen a přál si, aby se mu ve stejném okamžiku zastavilo stejně tak i srdce. Nikdy nepočítal s tím, že by ho mohli chytit, a nikdy neuvažoval o možných následcích. Strachem a studem klopýtl, když jej policista vedl k vozu. Dav tomu přihlížel s údivem a zděšením.

Když byl jeho případ vyšetřen, poněkud pozdě zjistil, kde udělal chybu. Kvůli vodičům a vodoinstalaci byla chodba střežena infračervenými tepelnými čidly. Žár jeho autogenu spustil poplach a služba v Požární centrále nahlédla do chodby jednou z kamer. Očekávala, že spatří zkrat, a byla poněkud překvapena pohledem na Carla vybírajícího peníze. Její překvapení jí nezabránilo v tom, aby uvědomila policii. Carl polykal nadávky.

Drsný hlas z reproduktoru přetrhl Čadovy nepřijemné vzpomínky.

"Je 17:30. Je čas na cestu do zaměstnání."

Carl si unaveně obul boty. Zkontroloval adresu a vyrazil za novou prací. Pěšky mu to tam trvalo téměř celou půlhodinu. Nebyl ani trochu překvapen, když se ukázalo, že na oné adrese sídlí Technické služby.

"Dostaneš se do toho rychle," sdělil mu postarší a opotřebovaný parták. "Stačí, když si projdeš tenhle se-

znam a zapamatuješ si, kde co hledat. Tvůj nákladák přijede za chvíli."

Seznam byl ve skutečnosti tlustým svazkem seznamů obsahujícím všechny druhy odpadních surovin.

Vypadalo to, že kniha zahrnuje všechno na světě, co může být odhozeno. A každá položka měla přiřazené označení. Byla to čísla od 1 do 13 a vypadalo to, že hlavní význam svazku spočíval právě v nich. Zatímco Carl přemítal nad jejich účelem, ozval se hluk výkonného motoru. Olbřímí nákladák řízený robotem vyjel na rampu a zastavil vedle něj.

"Popelářský auto," řekl parták unaveně. "Je celý tvoje."

Carl věděl, že existují popelářské vozy, nikdy ale žádný neviděl. Byl to baňatý, lesklý válec dlouhý přes dvacet metrů. Robořidič byl vestavěn do kabiny. Třicet dalších robotů stálo na stupačkách po stranách. Parták ho zavedl k zadku auta a ukázal na zívající tlamu vstupního koše.

"Roboti sbírají odpadky a házejí je sem," vysvětloval. "Potom zmáčkneš jeden z těchto třinácti knoflíků podle toho, co hodíš do jednoho z třinácti kontejnerů v nákladáku. Jsou to jen obyčejný sběrací roboti a ne moc chytrý, ale stačí to na to, aby rozeznali většinu z toho, co najdou. Ale ne vždycky. To je důvod, proč jsi tady v tyhle budce."

Pokřiveným palcem ukázal na prosklenou krychli zvedající se nad zadní částí vozu. Uvnitř byla vypolštá-řovaná sedačka a proti ní pult s třinácti tlačítky.

"Ty budeš sedět tady, pěkně v pohodlíčku, abych tak řek, jako veš v kožichu, připravenej konat svoji povinnost, kdykoli to bude potřeba. To znamená, když některý z robotů najde něco, co nedokáže hned

zařadit. Pak to položí na mísu před tvým oknem. Ty se na to pořádně podíváš, když si nejseš jistě, najdeš v seznamu příslušnou skupinu a zmáčkneš správný tlačítko. A to je všechno. Ze začátku se ti to může zdát složitý, ale brzy do toho vnikneš."

"Hm, už teď mi to připadá hrozně složitě," řekl Carl a s podivným pocitem v útrokách lezl do věžičky, "ale budu se snažit, abych si zvykl."

Váha jeho těla sepnula kontakt skrytý v sedačce a auto vyrazilo vpřed. Jak vjížděl do tmy, Carl sedící ve své průhledné kukani na zádi nákladáku se nakvašeně mračil dolů na cestu odvíjející se pomalu od kol. Byla to nepředstavitelná nuda. Popelářský vůz ujížděl naprogramovanou trasou procházející obchodními a dopravními cestami města. V tuto noční hodinu projíždělo kolem několik dalších nákladáků, všechny řízené roboty. Carl nespátl žádnou lidskou bytost. Jako chroust v krabici. Lidská blecha zmítaná proudy uvnitř propracované mašinérie města. Každou chvíli se auto zastavilo, roboti seskákali na zem a po chvíli se vrátili se svými úlovky. Kontejnery zaduněly, roboti vylezli zpátky na stupačky a auto kousek popojelo.

Uplynula hodina, než měl první příležitost rozhodnout. Jeden robot se váhavě zarazil, na chvíli zastavil kola a pak do Carlovy mísy hodil mrtvou kočku. Carl na ni zděšeně zíral. Kočka mu oplácela pohled rozšířenýma, nevidoucíma očima, s pysky ohrnutými do krutého šklebu. Byla to první mrtvola, kterou kdy Carl viděl. Na kočku spadlo něco těžkého, co slisovalo její dolní část na tloušťku papíru. S přemáháním odvrátil zrak a rozevřel knihu.

Knoflíky... Koberce... Kočky (mrtvé)... Ano, dokonale mrtvé. Bylo tam číslo nádoby. Devět. Jedna nádoba pro každý život. Po devátém životě - devátý kontejner. Ta myšlenka ho příliš nerozveselila. Prudce udeřil do tlačítka s číslem 9 a kočka mizící ze záběru naposledy zamávala tlapkou. Potlačil nutkání mávnouti opěťovat.

Po té příhodě s kočkou následovala na dlouho zlomyslná nuda. Hodiny zvolna mýjely a jeho mísa byla stále prázdná. Auto popojelo dopředu a zastavilo. Dopředu a zastavilo. Ten pohyb jfm kolébal a unavoval ho. Stulil se, hlavu položil jemně na seznam všemožného odpadu a zavřel oči.

"Není dovoleno spát pň práci. Toto je první varování."

Byl vylekán tím nenáviděným známým hlasem, který mu zaburácel za hlavou. Nevšiml si očka a reproduktoru vedle dveří. Dokonce i tady, na nekonečné pouti v pope-lářském voze, byl sledován tím strojem. Vzkyplá žluč ho držela vzhůru po celý zbytek směny.

Od té chvíle dny přicházely a odcházely v šedé rutině a ohromný kalendář na zdi v jeho pokoji odečítal a odečítal. Šlo to ale příliš pomalu. Nyní ukazoval 19 roků, 322 dní, 8 hodin, 16 minut. Hrozně pomalu. Život pro něj ztrácel význam. Jako odsouzený měl jen málo možností, co dělat ve volném čase. Všechny druhy zábavy pro něj byly nedostupné. V knihovně měl přístup - postranním vchodem - pouze do vymezené části. Jednou jedinkrát tam zašel, listoval mravoučnými texty a dějinami morálky, aby se tam již nikdy nevrátil.

Každou noc chodil do práce. Po návratu spal tak dlouho, jak to jen šlo. Po probuzení zůstal ležet na kavalci, kouřil cigarety ze svého skrovného přidělu a naslouchal vteřinám odkapávajícím z jeho trestu. Carl se snažil přesvědčit se, že takovým způsobem dokáže strávit dvacet let. Ale vzrůstající tlak v žaludku tvrdil pravý opak.

To bylo před onou nehodou. Ta nehoda všechno změnila.

NOC jako každá jiná. Popelářské auto zastavilo v průmyslové zóně a roboti vyrazili na lov. Nedaleko postávala dálková cisterna čerpající za pomoci ohebné hadice jakousi kapalinu. Carl si toho znuděně povšiml jen proto, že v kabině řidiče seděl člověk. To znamenalo, že náklad je nějakým způsobem nebezpečný. Roboři totiž podle zákona nesměli takové náklady přepravovat. Zaznamenal, že řidič otevřel dveře a chystal se vystupovat. Když už byl skoro venku, na něco si vzpomněl, otočil se a naklonil se dovnitř.

Na okamžik se přitom dotkl startéru. Protože byla zařazená rychlost, nákladák popojel kousek dopředu. Řidič startér okamžitě pustil, ale bylo už příliš pozdě.

Pohyb stačil k napnutí hadice. Narovнала se - opěrné rameno se naklonilo - a potom se vysmekla ze spojky v nádrži. Hadice sebou házela na všechny strany a zkrápěla přední část nákladáku nazelenalou

kapalinou tak dlouho, než automatický ventil vypnul přívod.

To trvalo jen chvilku. Řidič se otočil a strnule zíral hrůzou rozšířenýma očima na kapalinu zkrápějící v jemném poprasku jeho vozidlo.

S hukotem se prudce vzňala a celý předeek vozu se ocitl v plamenech. Řidiče nebylo za ohnivou clonou vidět.

Před tím, než byl odsouzen, pracoval Carl za pomoci robotů. Věděl, co a jakým způsobem říci, aby byl okamžitě uposlechnut. Vyskočil ze své kostky, poplácal jednoho z robotů po kovovém rameni a vykřikl rozkaz. Robot zahodil koš, který právě vysypával, vyrazil nejvyšší rychlostí k cisterně a vnořil se do plamenů.

Mnohem důležitější než řidič bylo otevřené víko nádrže. Kdyby se plameny dostaly dovnitř, vybuchne celý nákladák - a zaplaví ulici hořlavou kapalinou.

Robot stoupal po žebříku na boku cisterny, obalený plameny. Hořící ruka sáhla nahoru a přibouchla samo-zajišťující se víko. Robot začal sestupovat zpět do plamenů, a náhle ztuhl, jak sálající žár spálil jeho řídicí jednotku. Několik vteřin se chvěl jako člověk trpící bolestí, potom se zhroutil. Bylo po něm.

Carl běžel k cisterně a naváděl další dva ze svých svěřenců. Plameny stále olizovaly kabinu a pronikaly dovnitř pootevřenými dvířky. Zevnitř vycházelo tlumené skučení. Pod Carlovým vedením jeden z robotů otevřel dveře a druhý pronikl dovnitř. Nadvakrát ohnutý, chránící mužovo tělo svým vlastním, vytahoval robot řidiče ven. Plameny spálily jeho nohy do beztvaré masy a jeho oděv hořel. Když robot řidiče vynesl, udusil Carl plameny holýma rukama.

Ve chvíli, kdy začalo hořet, probudily se automatické hlásiče. Požárníci a záchranáři dorazili na scénu vzápětí. Když přijížděli, Carl právě pacifikoval poslední z plamenů na mužově bezduchem těle. Záplava pěny okamžitě zadusila požár. Sanitka zabrzdila a vyrazili z ní dva robonosiči. Následoval je lidský doktor. Pohlédl na popeleného řidiče a hvízdal.

"Skoro upečený!"

Od sanitáka si vzal tlakovou nádobku a na řidičovy nohy nanášel želatinovou ochrannou vrstvu. Než skončil, druhý robot rozevřel brašnu a nabídl ji lékaři. Ten rychle cosi nastavil na víceúčelové stříkačce a dal řidiči injekci. Všechno se dělo velmi rychle a účelně. Jakmile sanitáři naložili popáleného řidiče do sanitky, vůz vyrazil. Doktor do své příruční vysílačky zamumlal pokyny do nemocnice. Teprve potom se začal věnovat Carlovi.

"Podíváme se na ty ruce," řekl.

Všechno se udalo s takovou rychlostí, že si Carl vůbec nevšiml svých popálenin. Teprve teď sklopil zrak na svou seškvářenou kůži a pocítil ostrou bolest. Z obličeje mu crčela krev a on se zapotácel.

"Jen klid," ozval se doktor a pomohl mu posadit se na zem. "Není to tak hrozné, jak to vypadá. Za pár dní na nich budete mít novou kůži." Zatímco mluvil, jeho ruce se činily a Carl náhle pocítil bodnutí jehly v ruce. Bolest se rozplynula.

Po té injekci viděl všechno jako v mlze. Matně si pamatoval, že ho policejním autem vezli do nemocnice. Potom příjemné pohodlí chladivého lůžka. Potom asi dostal druhou dávku, protože další, co si pamatoval, bylo ráno.

Ten týden v nemocnici byla pro Carla něco jako dovolená. Personál buďto nic nevěděl o tom, že je odsouzený, a nebo tomu nepokládal žádný význam. Bylo o něj pečováno jako o všechny ostatní pacienty. Zatímco urychlované štěpy pokrývaly jeho ruce a předloktí novou pokožkou, odpočíval v přepychu měkkého lůžka a pestré stravy. Stejně léky, které tišily bolest, plašily jeho myšlenky na návrat do vnějšího světa. Také ho potěšilo, když se dozvěděl, že popálený řidič se z toho dostane.

Osmého dne ráno si dermatolog prohlédl novou pokožku a usmál se: "Dobře se nám to hojí, Tritte," řekl. "Asi nás dnes opustíte. Řeknu jim, aby vyplnili formuláře, a pošlu pro vaše oblečení."

Carlovi se vrátil známý tlak v žaludku, když si představil to, co na něj čeká venku. Teď, když byl několik dní mimo, to pro něj bylo dvakrát těžší. Ale asi se nedalo nic dělat. Oblékal se, jak nejpomaleji dovedl, natahuje čas, který mu ještě zbýval, co možná nejdéle.

Když vykročil chodbou pryč, jedna sestřička na něj zamávala: "Pan Skarvy by vás rád viděl - je tady." Skarvy. Tak se jmenoval řidič cisterny. Carl šel za ní do pokoje, ve kterém na posteli seděl popálený řidič. Jeho velké tělo vypadalo nějak divně, dokud si Carl neuvědomil, že pod pokrývkou scházejí dva

hrboly. Ten muž neměl nohy.

"Uřízli mi je obě pod kolenem," řekl Skarvy, když si všiml Carlova pohledu. Usmál se. "Nedělejte si s tím starostí. Mně to vůbec nevadí. Vypěstovali pro mě regenerační rouby a říkají, že do roka budu mít zase nohy jako nové. Takže jsem v pohodě. Je to lepší, než být v tom nákladáku a smažit se ve vlastní šťávě." S vyrovnaným výrazem ve tváři se napřímil na posteli.

"Ukázali mi záběry, které získali požárníci z jedné z kamer zaměřených na to místo. Viděl jsem všechno. Kuckal jsem smíchy, když jsem se viděl ve chvíli, kdy jste mě z toho dostal." Napřáhl svalnatou ruku a potřásl Carfo-vou. "Děkuji vám za to, co jste udělal. Zachoval jste se jako chlap." Carl se zmohl jen na přihlouplý úsměv.

"Rád vám potřesu pravicí," pronesl Skarvy. "I když jste odsouzený."

Carl uvolnil stisk a odešel. Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Uplynulý týden byl jako sen. A pěkně hloupý. Stále byl trestancem a bude jím ještě mnoho let. Vyvrhel společnosti, kterou nikdy neopustil. Když otevřel dveře svého šedého pokoje, ozval se z reproduktoru známý hlas.

"Carle Tritte. Zameškal jste sedm dní svého pracovního zařazení, navíc ještě jeden den jste odpracoval pouze částečně. Tento čas by normálně nebyl odečten z vašeho trestu. Existuje však precedens, který tento odečet umožňuje a který bude uplatněn ve vašem případě." Rozhodnutí bylo vykonáno, čísla na jeho kalendáři se rychle měnila.

"Mockrát dekuji," řekl Carl a těžce dopadl na svůj kavalec. Monotónní prázdný hlas si nevšímal jeho poznánek^{apdoa}-čoval.

"Dále vám byja^{aeéfena}odměna. Podle Pravidel pro snižování trestu je váš čin osobní statečnosti, nasazení vlastního života při záchraně jiného, uznán jako veřejně prospěšný a také tak ohodnocen. Odměna činí tři roky z vašeho trestu."

Carl byl opět na nohou a nevěřicně zíral na reproduktor. Byl to nějaký uskok? Pak viděl, že se mechanismus jeho kalendáře rozvrčel a čísla roků se pomalu přetáčela. 18 ... 17... 16 ... Vrčení ustalo. Už je to tak. Tři roky jeho trestu. Nemohl tomu uvěřit -čísla však dokazovala, že je to pravda.

"Nápravná sekce!" řval. "Poslouchejte! Co se stalo? Jak může být trest snížen nějakou premií? Nikdy dřív jsem o tom neslyšel."

"O snižování trestu se ve veřejném životě nikdy nehovoří," odpověděl plytce reproduktor. "Možnost zmíňování trestu by mohla vést lidi k porušování zákonů. V normálních případech se odsouzený dozví o možnostech snížení trestu až po odpykání jednoho jroku. Váš případ je výjimečný, protože váš trest byl zmírněn před uplynutím této lhůty."

"Jak se můžu dozvědět víc o možnostech snížení trestu?" zeptal se Carl nazlobeně.

Reproduktor chvíli jen hučel, pak se opět ozval hlas. "Vaším Kurátorem je pan Prisbi. On vám poskytne všechny informace. Máte u něj smluvenu návštěvu zítra ve 13:00. Zde je jeho adresa."

Ve stroji cvaklo a vyplivl kartičku. Tentokrát to Carl čekal, takže ji zachytil dříve, než dopadla na podlahu. Držel ji opatrně, téměř s láskou. Od jeho trestu byly odečteny tři roky a zítra se dozví, jakým způsobem je možno trest dále zmírnit.

Ovšemže přišel brzy. Téměř o celou hodinu dříve, než musel. Robosekretarka jej nechala sedět v předpokojí až do přesného času jeho návštěvy. Když konečně uslyšel cvaknutí odjišťovaných dveří, téměř dovnitř vběhl. Přinutil se, aby šel pomalu, a tak vešel do kanceláře.

Kurátor Prisbi připomínal naloženou rybu zírající ze dna sklenice. Byl neuvěřitelně tlustý, měl mrtvolně bledou kůži a rozplizlé rysy, připomínající vlny kytu vystupující z tučného podloží. Jeho oči byly zvětšené panenky strnule hledící skrz skla brýlí téměř tak tlustá, jako široká. Ve světě kontaktních čoček byl jeho zrak tak špatný, že nemohl být napraven tenkými blankami čoček. Místo toho nosil silně zarámované brýle nebezpečně se kymácející na jeho odulém nose.

Když Carl vešel do dveří, Prisbi se ani neusmál, ani nic neřekl. Zrak upíral na Carla procházejícího místností. Ty oči připomínaly Carlovi videokamery, které se naučil nenávidět, a tak tu myšlenku ze sebe setřásl.

"Jmenuji se..." spustil. "Znám vaše jméno, Tritte," zavrčel Prisbi. Jeho hlas zněl příliš drsně na to, že vycházel z tak měkkých rtů. "Posad'te se na tuhle židli." Sklonil pero ve směru kovové židle stojící proti jeho stolu.

Carl usedl a ihned odvrátil zrak od silného světla namířeného přímo do jeho tváře. Pokusil se posunout židli dozadu, poznal však, že je připevněna k podlaze, A tak se usadil a vyčkával, až Prisbi začne. Prisbi se konečně uráčil pozvednout svůj skelný zrak a uchopil složku ležící na stole. Než začal mluvit, probíral se ji celou minutu.

"Velice divný případ, Tritte," uráčil se konečně. "Musím se vám svěřit, že se mi to vůbec nelíbí. Ani nechápu, proč vám Sekce umožnila přijít za mnou. Ale když už jste tady, řekněte mi proč."

Nebyl důvod ke smíchu. Carl se přesto usmál. "Byl jsem totiž odměněn snížením trestu o tři roky. A tehdy jsem se dozvěděl o možnosti snižování trestu. Sekce mě sem poslala a sdělila mi, že se od vás dozvím víc."

"Zbytečně ztrácíme čas," odpověděl Prisbi a hodil papíry zpět na stůl. "Trest vám může být snížen nejdříve po uplynutí jednoho roku. Zbývá vám ještě skoro deset měsíců. Pak za mnou přijďte a já vám to vysvětlím. Ted' můžete jít."

Carl se ani nepohnul. Ruce měl pevně sevřené na klíně, jak se snažil ovládat. Přimhouřil oči do světla a sledoval Prisbiho neosobní tvář.

"Ale vždyť už mi byl snížen trest. To je možná důvod, proč mě sem Sekce poslala."

"Nepokoušejte se mě učit zákony," zvýšil Prisbi svůj ledový hlas. "Na to jsem tady já. Dobrá, vysvětlím vám to. I když to pro vás stejně nemá žádný význam. Po uplynutí jednoho roku vašeho trestu - skutečného roku odpracovaného v určeném zaměstnání - máte nárok na zkrácení. Můžete se ucházet o práci ohodnocenou časovou premií. Taková nebezpečná zaměstnání, jako je oprava družic, snižují váš trest o dva dny za každý odpracovaný den. V jaderném průmyslu jsou dokonce zaměstnání vynášející zkrácení o tři dny za jeden odsloužený, ale těch je málo. V takových případech pomáhá odsouzený jak sobě, tak společnosti, a navíc si vštěpuje společenské normy. Na vás se to ale prozatím nevztahuje."

"Proč?" Carl se postavil a bušil do stolu svýma stále ještě jemnýmamkama. "Proč musím odsloužit celý rok při té hloupé, ubíjející práci? Je to úplný přežitek, vytvořený k týrání a nedávající nic. Celá moje denní práce může být vykonána ve triech vteřinách robotem na základně. Tohle nazýváte učením se společenských norem? Potupná, nudná práce, která -"

"Sedněte si, Tritte," zařval Prisbi vysokým, přeskakujícím hláskem. "Uvědomujete si, kde jste? Kdo jsem já? Poradím vám. Neříkejte nic kromě ano, pane nebo ne, pane. Říkám vám, že nejdříve musíte odpracovat první rok, a pak se sem teprve můžete vrátit. To je rozkaz."

"Tvrdím, že se mýlíte," vykřikl Carl. "Poženu to výš - půjdu za vašimi nadřízenými - nemáte právo takhle rozhodovat o mém životě!"

Prisbi si také stoupl a tváří se mu přelévala grimasa vzdáleně připomínající úsměv. Hulákal na Carla.

"Nemůžete jít za nikým vyšším, ani si kdekoli stěžovat -já mám poslední slovo! Rozumíte? Přikazuji vám, co máte dělat. Když jsem řekl, abyste pracoval - budete pracovat. Rozumíte? Chápete, co s vámi můžu udělat?" Na jeho tučných rtech se objevila pěna. "Říkám vám, že jste na mě křičel, mluvil jste hrubě a urážel mě! Váš případ mě už nudí!"

Prisbi šátral po pracovní desce, až našel mikrofon. Třásl se, zvedl ho k ústům a stiskl tlačítko.

"Hovoří Kurátor Prisbi. Za konání odsouzeného proti Kurátorovi doporučuji, aby byl Carlu Tríttovi zvýšen trest o jeden týden."

Odpověď na sebe nenechala čekat. Reprodukter Nápravné sekce umístěný na stěně promluvil svým obvyklým neutrálním hlasem. "Trest pozměněn, Carle Tritte, k vašemu trestu bylo připočteno sedm dní, takže nyní vám zbývá šestnáct let.."

Slova proudiva dál, Carl ale neposlouchal. Před očima měl rudo vzteky. Jediná věc na celém světě, která ho právě zajímala, byla slizká bledá tvář Kurátora Prisbiho.

"To jste neměl dělat," vypravil ze sebe konečně. "Neměl jste mi přitěžovat. Od vás se očekává, že mi budete pomáhat." Carla náhle osvítilo pochopením. "Ale vy mi nechcete pomáhat, že? Líbí se vám hra na Boha s odsouzenými, když svíráte jejich životy ve svých rukou -"

Jeho hlas byl přehlušen Prisbim, který opět hulákal do mikrofonu ... bezdůvodné napadení ... doporučuji zvýšit Carlu Tríttovi trest o jeden měsíc... Carl-slyšel, co říká, už mu to však bylo jedno. Hodně se snažil, aby se přizpůsobil. Nedokázal v tom však pokračovat. Nenáviděl ten systém, způsob, jakým byl

sestaven, mechanismus, který ho násilím udržuje. A ze všeho nejvíc nenáviděl toho před sebou, který byl zástupcem celé té nechutné masy. Nakonec, jako výsledek celého jeho snažení, měl na dosah ruky toho sukovitého sadistu. Nemuselo to tak vůbec dopadnout.

"Sundej si brýle," pronesl tiše.

"Co to... co?" řekl Prisbi. Přestal křičet do mikrofonu a namáhavě oddechoval.

"Nenamáhej se," řekl Carl a pomalu se natáhl přes stůl. "Pomůžu ti." Sundal mu brýle a opatrně je položil na stůl. Teprve teď Prisbi pochopil, co se děje. Zmohl se jen na Afe v jednom prudkém výdechu.

Carlova pěst dopadla naplocho na ty nenáviděné rty, prorazila je, zlámala přední zuby a srazila muže přes jeho křeslo zády na zem. Jemná nová kůže na Carlově ruce byla roztržena a po prstech mu stékala krev. Nevšímal si toho. Stál nad tou zmatenou kňučící hmotou na zemi a smál se. Pak, stále se třesoucí smíchy, vyrazil z kanceláře.

Robosekretářka k němu obrátila svou chladně přísnou, skleněnou a ocelovou tvář a cosi řekla. V záchvatu smíchu zvedl ze země těžký stojan lampy a udeřil jím do té blyštivé tváře. Odhodil lampu a vyšel do haly.

Část jeho já křičela hrůzou nad rozsahem toho, co provedl, byla to ale jen část jeho mysli. A tento slabý hlásek byl spláchnut žhavou vlnou euforie, která jím pronikala. Tentokrát překračoval meze - všechny - meze. Prolomil mříže klece, ve které byl uvězněn po celý život.

Když sjížděl dolů automatickým výtahem, konečně se zbavil záchvatu smíchu a otřel si pot z čela. Do ucha mu zapištěl tenký hlásek.

"Carle Tritte, jelikož jste se dopustil porušení vaší vazby, je vám tímto zvýšen trest o..."

"Kde jsi!" zaburácel. "Neschovávej se a nešepťej mi do ucha. Vylez!" Podrobně zkoumal stěnu výtahu, až našel skrytou skleněnou čočku.

"Vidíš mě, že jo?" křičel na čočku. "Já tě vidím taky!" Na sklo dopadl stojan lampy. Následující úder prorazil tenký plech a odhalil reproduktor. Dodělal se zaskučením. Na ulici se před nim lidé rozprchali, on si jich ale nevšímal. Byli to přece oběti stejně jako on. Toužil zničit společného nepřítele. Každá kamera, kterou spatřil, dostala svůj díl pochroumaným stojanem. Do každého reproduktoru, který mýjel, bušil tak dlouho, dokud nezmlkl. Jeho cestu lemovaly trosky potlučených a ztichlých robotů.

Bylo jasné, že ho dříve nebo později dopadnou. Vůbec na to nemyslel a bylo mu to jedno. Tohle byl ten okamžik, na který čekal celý život. Nezpíval žádnou bojovou píseň, protože ani žádnou neznal. Ale vzpomněl si na jednu lehce obhroublou písničku ze svých školních let. Ta by měla stačit. S tou písni na rtech, vyřváváje ji na celé kolo, opouští Carl tu brázdou zkázy vyrytou do zářivě čisté tváře města.

Reproduktory neustávaly ve výzvách ke Carlovi a on je vyhledával a rychle umlčoval. Jeho trest narůstal každým jeho činem.

"...který činí celkem dvě stě dvanáct let, devatenáct dní a..." Ten hlas byl náhle v půli věty přerušen, když jakýsi řídicí obvod konečně pochopil nesmyslnost těchto výroků. Carl právě řídil pohyblivou plošinu směrem k nákladnímu podlaží. Zarazil se a vyčkával, až se opět ozve hlas, aby mohl odhalit a zničit další tlampač. Když se ozvalo zachrčení, pátravě se rozhlížel.

"Carle Tritte, váš trest přesáhl možné hranice vašeho života, takže nemá žádný význam..."

"Nikdy žádný neměl," křičel v odpověď. "Teď už to vím. A kde jsi ty? Jdu si pro tebe!" Stroj unaveně pokračoval.

"...v takovém případě je třeba uspořádat nový proces. Blíží se k vám Pořádkové jednotky, aby vás dopravily před

soud. Vzdejte se jim, nebo... CHRLRRL..." Na reproduktor dopadl stojan lampy.

"Jen je klidně pošli," vyštěkl Carl do změní kovových úlomků a vodičů. "Poradím si i s nimi."

Konec byl nasnadě. Sledován všudypřítomným okem Centrály, nemohl Carl unikat donekonečna. Rota důstojníků ho dostihla a obklíčila v nejnižším podlaží. Dva z nich byli v bezvědomí dřív, než se jim podařilo vbodnout mu uspávací injekci.

Stejná soudní síň a stejný soudce. Tentokrát byl Carl navíc střežen dvěma svalnatými muži. Jak tam tak seděl v předklonu, opíraje se o zábradlí ohrádky, vypadalo to, že žádnou stráž nepotřebuje. Jeho šrámy a pohmožděny byly pokryty bělostnými obvazy.

Ozval se tichý hukot, jak ožíval robosoudce. "Klid, prosím," pronesl, udeřil kladívkem a vrátil jej zpět na

podstavec. "Carle Tritte, tento soud vás uznal vinným..."

"Už zase? To vás to pořád ještě baví?" zeptal se Carl.

"Zachovejte klid při vynášení rozsudku," zahnmal soudce a znovu udeřil kladívkem. "Jste vinen tolika zločiny, že jakýkoli běžný trest ztrácí význam. Proto jste odsouzen ke ztrátě osobnosti. Z vašeho těla budou neurochirurgicky odstraněny všechny stopy vaší psychiky tak, až vaše osobnost zemře, zemře, zemře."

"To snad ne," zakňučel Carl, předklonil se a vzepjal ruce směrem k soudci. "Jen to ne."

Dříve, než mohla stráž zareagovat, přešlo kňučení do hlasitého smíchu, když Carl vytrhl soudcovu kladívko ze stojánku. Vzápětí jím napadl překvapené hlídače. Jeden byl zasažen za ucho a okamžitě se skácel k zemi. Druhý ještě stihl tasit zbraň - pak i on padl a spočinul na bezvládném těle svého druha.

"A teď, soudce," křičel Carl šťastně, "mám kladívko já, sleduj, co s ním udělám!" Přeskočil lavici a proměnil soudcovu kovovou hlavu v chvějící se trosky. Soudce, pouhá periferie soustrojí Řídícího střediska, se ani nepokoušel bránit.

Halou zněl dupot nohou a kdosi se dobýval dovnitř. Carl neměl žádný plán. Všechno, co si jeho vzbouřená mysl přála, bylo zůstat na svobodě a zničit toho co nejvíce. Ze soudní síně vedly jenom jedny dveře. Carl se rychle rozhlédl po místnosti a jeho zrak technika zaznamenal obslužná dvířka na stěně za soudcem. Odjistil je a otevřel.

Z jednoho z horních koutů soudní síně na něj zírala kamera, ale na tom příliš nezáleželo. Stroj stejně mohl sledovat každý jeho krok. Jediné, co mohl dělat, bylo prchat před pronásledovateli. Když pronikal dvířky, vpadli do místnosti dva roboti.

"Carle Tritte, vzdejte se. Ve vašem trestu došlo k další změně... došlo... Carle... carle... ca..."

Carl naslouchal jejich hlasům skrz tenký plech a přemýšlel, co se s nimi mohlo stát. Odvážil se vyhlédnout. Oba roboti se zarazili a dělali bezděčné pohyby. Jejich reproduktory chrčely, nic však neříkaly. Po chvíli jejich bezděčné pohyby ustaly. Oba se ve stejném okamžiku otočili a odpochovali pořadovým krokem. Dveře se za nimi zavřely. Carl to nechápal. Čekal ještě několik minut, než se znovu otevřely. Tentokrát se jimi dovnitř vevalil roboopravář. Přijel ke zničenému soudci a začal jej rozebírat. *~**~~~~

Carl tiše zavřel dvířka, čelem se opřel o chladivý kov a snažil se pochopit, co se stalo. Teď, když bezprostřední nebezpečí pominulo, měl čas na přemýšlení.

Proč ho nepronásledují? Jak to, že se Řídící středisko chová, jako by o něm nic nevědělo? Ten všemocný stroj měl svými očky prošpikován každý čtvereční centimetr města, to už věděl. A bylo napojeno na stroje v ostatních městech světa. Neexistovalo místo, které by nemělo pod kontrolou. Až na jednu výjimku.

Ta myšlenka ho napadla tak nečekaně, že zatajil dech. Potom se rozhlédl kolem sebe. Byl v tunelu plném relátek a ovladačů, lehce osvětleném fosforeskujícími panely. Mělo by to tak být - ano, mělo by. Je to tak.

Na celém světě je jen jedno místo, které není pod dohledem Řídícího střediska - jeho vlastní nitro. Jeho paměť a výkonné obvody. Žádný stroj s vlastním rozhodováním nemá povoleno upravovat své vlastní řídicí obvody. To by totiž mohlo vést ke vzniku záporné vazby. Jednou poškozený obvod by pravděpodobně nebyl schopen opravit sám sebe, a tak by se stále více poškozoval.

Ukryl se tedy v mozku Řídícího střediska. To znamená, že přestal pro ten nesnesitelný stroj existovat. Nenacházel se nikde v zorném poli stroje. A stroj přece vidí všude. To znamená, že neexistuje. V tuto chvíli jsou už nejspíš všechny záznamy o něm smazány.

Zprvu pomalu, pak stále rychleji, kráčel do nitra chodby.

"Volný!" křičel. "Opravdu volný - poprvé v životě. Můžu si dělat, co chci, pozorovat celý svět a smát se mu!" Opájel se mocí a štěstím. Na obhlídce svého království otvíral jedny dveře za druhými.

Mluvil nahlas, s pohnutím. "Roboopraván pracující na údržbě obvodů mi budou nosit jídlo. Nábytek,

oblečení -všechno, na co si vzpomenu. Budu tady žít, jak budu chtít - dělat si, co se mi zachce." To pomyšlení bylo opravdu vzrušující. Otevřel prudce další dveře a zůstal stát jako opařený.

Ta místnost byla vkusně zařízena, tak, jak si to sám představoval. Knihy, obrazy na stěnách, jemné tóny hudby vycházející ze skrytého přehrávače. Carl na to žíral. Než za ním kdosi promluvil.

"Ovšemže je nádherné žít tady," řekl hlas. "Být vládcem města, mít všechno na dosah ruky. Ale co tě vede k tomu, chudáku, že jsi první, koho to napadlo a kdo sem přišel? Ale tady je místo jen pro jednoho."

Carl se pomalu otočil, velmi pomalu, a měřil vzdálenost, která ho dělila od muže stojícího ve dveřích.

Zvažoval, jestli má nějakou šanci vymrštít kladívko, které stále ještě třímал, - dříve, než ten druhý vystřelí z pistole, kterou na něj mířil.

přeložil Jiří T. Pelech ilustroval Jan Hora